

една греда, а отъ другия му край завърза буталото за млѣкото.

Вечеръта той насипа жито въ коша, остави вратата на воденицата отворена, следъ това нагласи добре капана за лисицата и легна да спи.

Щомъ се стъмни, баба Меца кротко — кротко наближи воденицата и още отъ далечъ подуши прѣсната медена пита. Души тя и върви по миризмата, та право въ воденицата. Влиза и се запжтва къмъ питата. Но питата високо, не се стига.

Мечката облѣга преднитѣ си крака на напрѣчното дърво и присѣга да я достигне. Но дървото се измѣства напредъ и питата заедно съ него. Мечката пристжпва още нѣколко крачки, за да стигне питата и пакъ бутва дървото. Бута тя напредъ и се върти около колелото. Щенеще, тя се впрѣга въ воденицата. Цѣла нощъ се мжчи да достигне питата и цѣла нощъ въртѣ колелото.

По едно време идва и лисицата, да си хапне нѣкое пиленце. Приближава до курника, гледа — вратата отворена. Усѣща тя, че това е нѣкоя хитростъ, но докато разбере каква е, капанътъ щраква и хваща здраво опашката.

Дръпва се лисицата, да се освободи, и повдига буталото на другия край на вжжето. А то тежи, та ще ѝ откъсне опашката. Отпусне се тя да ѝ попремине болката и буталото цамбурне въ млѣкото. Пакъ се дръпне лисицата и повдигне буталото, отпусне се и буталото се пуца въ млѣкото.

На сутринъта чичо Дичо отиде въ воденицата. Мечката си отишла вече, но въ коша не останало нито зърно жито. Всичкото смлѣно.

— Браво, бабо Мецо! — рече самодоволно чичото. Хубава работа ми свърши. Ако всѣка вечеръ правишъ това, може наистина да ти оставя малко медъ да си близнешъ.

Отиде при лисицата, а тя още се дърпа въ капана.

— А ти, Лисо? И тебе те бива за домакия. Хубаво си ми избила млѣкото. Само че тебе така нѣма да те пусна. Ти имашъ и стари грѣхове да плащашъ, защото често спохождаше курника ми и за отплата ще дадешъ своето кожухче.

Н. Гарваловъ